

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
KANTON SARAJEVO
KANTONALNI SUD U SARAJEVU
Broj: 09 0 U 034852 19 U
Sarajevo, 16.11.2022. godine

Kantonalni sud u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija: Aida Salčinović - Kuljanin kao predsjednica vijeća te Mirela Omanović i Slavica Džaferović kao članovi vijeća, u upravnom sporu tužitelja, L. L. iz Sarajeva, ulica ... broj ..., kojeg zastupa Edina Jahić, advokat iz Sarajeva., protiv tuženog, Ministarstvo komunalne privrede, infrastrukture, prostornog uređenja, građenja i zaštite okoliša Kantona Sarajevo, ulica ..., broj ..., Sarajevo, radi poništenja rješenja broj: ... od 12.07.2019. godine, u predmetu vraćanja stana u posjed, dana 16.11.2022. godine donio je sljedeću:

P R E S U D U

Tužba se odbija kao neosnovana.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog broj ... od 12.07.2019. godine, odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja Uprave za stambena pitanja broj: ... od 19.06.2019. godine. Tim prvostepenim rješenjem odlučeno je: Odbija se zahtjev L. L. za vraćanje u posjed stana u ulici ... broj ..., kao neblagovremen.

Tužbom broj ... podnesenom dana 25.09.2019. godine, tužitelj je putem punomoćnika protiv tuženog pred ovim sudom pokrenuo upravni spor osporavajući rješenje od 12.07.2019. godine. U tužbi se navodi da se osporeni akt pobija iz razloga propisanih odredbom člana 12. tačka 2. i 4. Zakona o upravnim sporovima. Navodi se da u toku postupka nije pravilno utvrđeno činjenično stanje, nisu pravilno primijenjena pravila postupka te je nepravilno primijenjen zakon. Tuženi u obrazloženju pobijanog rješenja zaključuje da je žalba neosnovana obzirom da iz presude Vrhovnog suda FBiH broj ... od 14.11.2013. godine nesumnjivo proizilazi da je predmetni stan proglašen napuštenim Rješenjem od 15.06.1993. godine. Tuženi i prvostepeni organ svoje odluke temelje isključivo na aktu Rješenju o proglašenju stana napuštenim broj ... od 15.06.1993. godine, iako navedeni akt ne sadrži pečat organa koji ga je navodno donio, akt koji je navodno donesen 15.06.1993. godine ne sadrži ni klauzulu pravomoćnosti, druga dokumentacija koja je sprovedena kao dokaz u ovom postupku ukazuju da predmetni stan nije mogao biti proglašen napuštenim. Tuženi je propustio obrazložiti zbog čega smatra irelevantnim činjenicu da rješenje od 15.06.2003. godine ima formalne nedostatke, a koji nedostaci moraju uticati na validnost akta kao dokaza u postupku. Shodno tome, tuženi je propustio obrazložiti zbog čega akt bez pečata organa koji ga je donio i klauzule pravosnažnosti smatra validnim dokazom da je stan proglašen napuštenim.

Tuženi nepravilno cijeni naprijed citiranu presudu Vrhovnog suda FBiH. Naime, navedena odluka se odnosi na postupak obnove zbog nesudjelovanja u postupku. Navedenim odlukama nije rješavano pitanje validnosti akta od 15.06.1993. godine, stoga isti ne može biti dokaz valjanosti tog akta, odnosno dokaz na okolnost blagovremenosti zahtjeva tužitelja. Činjenica da se Vrhovni sud u obrazloženju presude poziva na sporni akt od 15.06.2003. godine ne ukazuje da

je taj akt validan, obzirom da Vrhovni sud nije rješavao pitanje valjanosti tog rješenja. Navodi se da Pobijano Rješenje ne sadrži obrazloženje zbog čega prilikom ocjene činjenice da li je predmetni stan proglašen napuštenim, nije cijenio ugovor o raspolaganju sa stanovima, zaključen između Skupštine Grada Sarajeva i Jevrejske opštine Sarajevo dana 29.11.1992. godine, ugovor o mandatu broj ... zaključen između Jevrejske zajednice i L. L. 10.08.1993. godine i ugovor o korištenju broj ... od 10.08.1993. godine zaključen između Jevrejske zajednice i S.A., kao korisnice stana, kojim se dokazuje da se ugovor broj ... temelji na ugovoru o raspolaganju sa stanovima zaključenom između Skupštine Grada Sarajeva i Jevrejske zajednice 29.11.1992. godine i na ugovoru o mandatu zaključenog između Jevrejske zajednice i L. L. 01.08.1992. godine. Navedeni dokazi u korelaciji sa neopečaćenim aktom bez klauzule pravosnažnosti, jasno ukazuju da predmetni stan nije mogao biti proglašen napuštenim.

U tužbi se dalje navodi i da je Kantonalni sud Sarajevu u odluci broj ... od 31.05.2007. godine naložio prvostepenom organu da cijeni Ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen između N.P. i tužitelja prilikom utvrđenja činjenice da li se tužitelj smatra članom porodičnog domaćinstva N. P.. Ugovor o doživotnom izdržavanju zaključen pred Osnovnim sudom u Sarajevu pod brojem ... dana 24.09.1986. godine nikada nije ni raskinut ni poništen, nego je izvršavan od strane ugovarača. Stoga je zaključak tuženog da tužitelj nije mogao podnijeti zahtjev u konkretnoj upravnoj stvari nezakonit i nije zasnovan na provedenim dokazima.

Tuženi u pobijanom rješenju navodi da je cijenio i zapisnik i evidencioni list na osnovu kojih je doneseno sporno rješenje o proglašenju stana napuštenim, iako takvi akti nikada nisu dostavljeni tužitelju, niti su isti dokazi sprovedeni u prvostepenom postupku. Tuženi ne navodi brojeve tih akata niti datume njihovog sačinjavanja, stoga tužitelj predlaže sudu da obaveže tuženog da mu dostavi akte koji se po prvi put spominju u pobijanom rješenju.

U konačnom se predlaže da su tužbu usvoji a predmet vrati tuženom na ponovno rješavanje.

Tuženi je u odgovoru na tužbu broj ... od 04.12.2019. godine naveo da su u toku postupka po podnesenom zahtjevu za vraćanje predmetnog stana u posjed izvedeni dokazi iz kojih je pravilno zaključeno da je podnosilac zahtjeva svoj zahtjev podnio mimo propisanog roka iz člana 5. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima. Predmetni stan je proglašen napuštenim i rok za podnošenje zahtjeva je istekao sa 04.07.1999. godine. Kako je zahtjev podnesen 26.08.1999. godine van svake sumnje se radi o neblagovremenom zahtjevu. Predlaže da se tužba odbije kao neosnovana.

Zakonitost osporenog rješenja sud je cijenio u smislu odredbe člana 34. Zakona o upravnim sporovima („Službene novine F BiH“ broj: 9/05) i odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Tužba nije osnovana.

Iz obrazloženja prvostepenog rješenja kojim je zahtjev za vraćanje stana u posjed tužitelja odbijen kao neblagovremen, proizilazi da je dana 26.08.1999. godine tužitelj podnio zahtjev za vraćanje u posjed stana u ul. ... br. ... ističući da je član porodičnog domaćinstva N.P. nosioca stanarskog prava na predmetnom stanu. Rješenjem broj; ... od 19.11.2014. godine odbijen je zahtjev L. L. za vraćanje u posjed stana u ul. ... br. ..., kao neblagovremen. Drugostepenim rješenjem Ministarstva stambene politike Kantona Sarajevo broj; ..., od 22.12.2014. godine, odbijena je žalba L. L. na navedeno rješenje. Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj ... od 21.09.2018. godine, uvažena je tužba imenovanog, osporeno i prvostepeno rješenje poništeno i predmet vraćen prvostepenom organu na ponovni postupak. U uputama u presudi između ostalog navedeno je da spis nije potpun te da u spisu nema zahtjeva tužitelja za vraćanje predmetnog stana u posjed i nedostaje i spis o proglašenju predmetnog stana privremeno potom trajno napuštenim, tako da spis predmeta sudu ne daje osnov da cijeni zakonitost osporenih akata i tužbene prigovore koji se odnose na ta rješenja o proglašenju stana napuštenim.

Postupajući po uputama u presudi broj ... od 21.09.2018. godine, prvostepeni organ je utvrdio slijedeće:

Nesporno je utvrđeno da je L. L. dana 16.08.1999. godine, podnio zahtjev kod ovog organa za vraćanje u posjed stana u ul. ... br. ..., ističući da je član porodičnog domaćinstva nosioca stanarskog prava N. P. Uz zahtjev je priložen Ugovor o korištenju stana broj ... od 09.01.1973. godine, na ime N. P., kao i punomoć vlastodavca L. L., advokatu M. K. Rješenjem Gradskog Sekretarijata za stambene poslove Grada Sarajeva broj ... od 15.06.1993. godine, utvrđeno je da se stan u ul. ... br. ..., na kome je nosilac stanarskog prava N.P., smatra napuštenim. U spis predmeta uloženi su i zapisnik o uviđaju na licu mjesta u ul. ... br. ..., sačinjen dana 30.04.1993. godine, u predmetu utvrđivanja napuštenog stana kao i evidencioni list o napuštenom stanu. Također, u spisu predmeta se nalazi i ovjeren i potpisan akt Zavoda za informatiku i statistiku od 24.02.2003. godine, kojim se potvrđuje da je predmetni stan proglašen privremeno napuštenim dana 01.01.1993. godine, rješenjem broj; ..., te da je zahtjev za povrat podnesen dana 26.08.1999. godine, broj; ..., podnosilac zahtjeva L.L. Navedeni pismeni akt Zavoda za informatiku i statistiku (potpisan i ovjeren od ovlaštenog lica) dostavljen je na zahtjev Uprave za stambena pitanja, Odjeljenje Centar i Stari Grad od 1 7.02.2003. godine. Zaključkom ovog organa broj; ... od 30.05.2008. godine, prekinut je postupak po zahtjevu L. L. za vraćanje u posjed predmetnog stana do okončanja postupka po prijedlogu za obnovu postupka okončanog rješenjem kojim je stan proglašen napuštenim. Rješenjem tog organa broj; ... od 12.11.2008. godine, odbijen je prijedlog L. L. za obnovu postupka koji je okončan rješenjem Gradskog Sekretarijata za stambene poslove Grada Sarajeva broj; ... od 15.06.1993. godine, kojim je stan u ul. ... br. ..., na kome je nosilac stanarskog prava bila N. P., proglašen napuštenim, kao neosnovan. Drugostepenim rješenjem Ministarstva stambene politike Kantona Sarajevo broj; ..., od 25.12.2008. godine, odbijena je žalba L. L. na navedeno rješenje ovog organa. Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj; ... od 13.02.2013. godine, odbijena je tužba L. L.. Presudom Vrhovnog suda Federacije Bosne i Hercegovine broj; ... od 14.11.2013. godine, odbijen je zahtjev za vanredno preispitivanje naprijed navedene sudske odluke.

Obzirom da je pravosnažno okončan prijedlog za obnovu postupka L. L. za poništenje rješenja kojim je predmetni stan proglašen napuštenim, to su se stvorili uslovi za nastavak postupka za vraćanje u posjed predmetnog stana i na raspravi održanoj dana 01.10.2014. godine, donesen je zaključak da se nastavlja prekinuti postupak.

Prema utvrđenom činjeničnom stanju predmetni stan je proglašen napuštenim. L. L. je podnio zahtjev za povrat dana 26.08.1999. godine, a krajnji rok za podnošenje zahtjeva bio je 04. juli 1999. godine, za stanove koji su proglašeni napuštenim. Treba istaći da je Vrhovni sud Federacije BiH u svojoj presudi broj ... od 14.11.2013. godine, utvrdio da je vidljivo da je isti stan proglašen napuštenim i dodijeljen prvo S. Ć., a potom je stan, a na osnovu ovlaštenja koja proizilaze iz Ugovora zaključenog sa Skupštinom Grada Sarajeva (od 29.11.1992. godine) i Jevrejske Općine Sarajevo dodijeljen porodici S.A. U predmetnom spisu postoji i podnesak koji datira od 01.08.1992. godine, kojim L. L. daje ovlaštenje Jevrejskoj Općini Sarajevo, saglasnost za useljenje i korištenje spornog stana i to licu S. Ć. i naznačeno da je rješenje o proglašenju stana napuštenim doneseno dana 15.06.1993. godine, a u spisu predmeta postoji i original rješenje o proglašenju stana napuštenim od 15.06.1993. godine.

Iz svega izloženog i dokazanog u spisu predmeta nesumnjivo proizilazi da je predmetni stan proglašen napuštenim i to upravo rješenjem od 15.06.1993. godine, sve se to dokazuje dokazima u spisu predmeta i u spisu se nalaze zapisnik i evidencioni list na osnovu kojih je doneseno rješenje o proglašenju stana napuštenim.

Naime, Uredbom sa zakonskom snagom o napuštenim stanovima objavljenom u „Službenom listu R BiH broj; 6/92", od 15.06.1992. godine, koja je primjenjivana u vrijeme donošenja rješenja u članu 6. je propisano za stanove za koje se rješenjem nadležnog organa i člana 5. Stav I. i 2. ove Uredbe utvrdi da su napušteni, popisat će se, zapečatiti i o njima voditi evidencija.

Dakle, svi navedeni akti u spisu predmeta jasno ukazuju da je nadležni organ proveo propisani postupak za proglašenje stana napuštenim, a imajući u vidu presude Kantonalnog suda u Sarajevu i Vrhovnog suda FBiH. predmetni stan se ima smatrati napuštenim.

U smislu člana 5. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima ("Službene novine Federacije BiH", broj; 27/99) rok za podnošenje zahtjeva za povrat stanova je 04. juli 1999. godine, za stanove koji su proglašeni napuštenim.

Budući da je predmetni Stan rješenjem broj ... od 15.06.1993. godine, proglašen privremeno napuštenim i da nosilac stanarskog prava, odnosno član porodičnog domaćinstva u zakonskom roku nije podnio zahtjev za povrat u posjed stana, ovaj organ je na osnovu ovakvog činjeničnog stanja, odlučio kao u dispozitivu rješenja.

Iz obrazloženja osporenog rješenja od 12.07.2019. godine kojim je prvostepeno rješenje potvrđeno, proizilazi da je tuženi razmotrivši žalbu, pobijano rješenje kao i ostale spise predmeta, žalbu odbio iz razloga što je prvostepeni organ u ponovnom postupku u skladu sa uputama iz presude kantonalnog suda u Sarajevu upotpunio spis sa zahtjevom za vraćanje stana u posjed (original zahtjeva) koji je podnio L. L. dana 26.08.1999. godine i koji je zaprimljen pod brojem: Također je pribavljena dokumentacija koja se odnosi na proglašenje predmetnog stana napuštenim. U spisu postoji zapisnik o Izvršenom uviđaju sa lica mjesta, evidencioni list, rješenje o dodjeli napuštenog stana na privremeno korištenje, rješenje o proglašenju stana napuštenim kao i dokumentacija vezana za postupak obnove po prijedlogu L. L. koji se odnosi na postupak okončan donošenjem rješenja o proglašenju napuštenim stana u ul. ... broj ... Iz naprijed navedene dokumentacije koja je uzeta u obzir prilikom ocjene dokaza u smislu odredbi člana 9. Zakona o upravnom postupku, po ocjeni ovog Ministarstva prvostepeni organ je izveo pravilan zaključak da je zahtjev L. L. neblagovremen iz razloga što je istekao zakonom propisani rok (4. juli 1999.godine) koji je prekluzivne prirode čije propuštanje ima za posljedicu gubitak prava.

Imajući u vidu podatke spisa predmeta, razloge date u obrazloženju osporenog i prvostepenog rješenja, navode tužbe i odgovora na tužbu, ovaj sud cijeni da su osporeno i prvostepeno rješenje doneseni na pravilan i zakonit način, u zakonito provedenom postupku u kojem je potpuno i pravilno utvrđeno činjenično stanje, uz pravilnu primjenu odredaba materijalnog prava pa navodi iz tužbe nisu osnovani.

Naime, tužbeni navodi se u suštini mogu svesti na tri prigovora.

Prvi prigovor odnosi se na utvrđenje činjenice da je stan proglašen napuštenim odnosno na valjanost Rješenja o proglašenju stana napuštenim broj ... od 01.01.1993. godine jer akt sadrži formalne nedostatke (nedostaje pečat i ne sadrži klauzulu pravosnažnosti), drugi prigovor odnosi se na manjkavost obrazloženja odluke obzirom da je zahtjev tužitelja odbijen kao neblagovremen a u obrazloženju odluke navedeno je da je zahtjev podnesen od neovlaštenog lica jer L. L. nije nosilac stanarskog prava i u konačnom navodi se da zapisnik i evidencioni list na osnovu kojih je doneseno rješenje o proglašenju stana napuštenim nisu provedeni u prvostepenom postupku.

Nije osnovan navod iz tužbe kojim se spori valjanost postupka proglašenja stana napuštenim pa tako i valjanost rješenja broj ... od 15.06.1993. godine.

Naime, uvidom u spis organa uprave koji je dostavljen ovom sudu, sud je utvrdio da je Rješenjem broj ... od 15.06.1993. godine donesenim od strane Gradskog sekretarijata za stambene poslove Sarajevo stan u ulici ... broj ..., na kome je nosilac stanarskog prava bila N.P., proglašen napuštenim. Rješenjem broj ... od 12.11.2008. godine prijedlog tužitelja za obnovu tog postupka koji je okončan rješenjem od 01.01.1993. godine a kojim je predmetni stan napušten. Rješenjem od 25.12.2008. godine žalba na rješenje od 12.11.2008. godine je odbijena. Presudom Kantonalnog suda u Sarajevu broj ... od 13.02.2013. godine tužba kojim je rješenje od 25.12.2008. godine osporavano, je odbijena a Presudom Vrhovnog suda FBiH broj ... od

14.11.2013. godine te je Zahtjev za vanredno preispitivanje presude od 14.11.2013. godine odbijen. Pored navedenog akta od 15.06.1993. godine koji se nalazi u spisu, sud je izvršio uvid i u original, ovjeren i potpisan, Akt Uprave za stambena pitanja od 24.02.2002. godine kojim se navodi da je predmetni stan, na kojem je nosilac stanarskog prava N. P. proglašen privremeno napuštenim dana 01.01.1993. godine.

Iz obrazloženja spomenute presude Vrhovnog suda FBiH proizilazi da je taj sud utvrdio da se u predmetnom spisu nalazi saglasnost-ovlaštenje Jevrejske Opštine Sarajevo za proglašenje stana napuštenim, ovlaštenje tužitelja lično Jevrejskoj opštini Sarajevo da može raspolagati sa tim stanom pa taj sud konačno utvrđuje da je Rješenjem od 15.06.1993. godine stan pravosnažno proglašen napuštenim pa stoga ne stoji navodi tužitelja iz tužbe kojima se u ovom postupku osporava utvrđena činjenica da je predmetni stan proglašen napuštenim, kako je to prethodno navedeno.

Dakle, u tom postupku, kako je prethodno navedeno, utvrđeno je da je stan proglašen napuštenim te je ovaj sud vezan takvim pravosnažnim utvrđenjem.

Pored navedenog, u spisu predmeta se nalaze i zapisnik i evidencioni list na osnovu kojih je doneseno rješenje o proglašenju stana napuštenim, pa ne stoji ni ovi navodi iz tužbe.

Nije osnovan ni tužbeni navod da je obrazloženje odluke manjkavo jer je zahtjev tužitelja odbijen kao neblagovremen a u obrazloženju odluke navedeno je da je zahtjev podnesen od neovlaštenog lica jer L. L. nije nosilac stanarskog prava.

Naime, iz Zahtjeva za vraćanje u posjed stana na kojem postoji stanarsko pravo proizilazi da je isti primljen na protokolu organa uprave dana 26.08.1999. godine pod brojem ... Rok za podnošenje zahtjeva bio je 04.07.1999. godine.

Tužitelj nije blagovremeno podnio zahtjev za vraćanje stanarskog prava, u smislu odredbi člana 4. i 5. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima. Navedenim odredbama je propisano da se zahtjev za vraćanje napuštenog stana u posjed mora podnijeti opštinskom organu uprave nadležnom za stambene poslove do 04.07.1999. godine, a za stan koji nije formalno proglašen napuštenim najkasnije do 04.10.1999. godine, te na uništenom ili oštećenom stanu mogao se izuzetno podnijeti zahtjev za povrat stana do 05.11.2002. godine. Dakle, rokovi za podnošenja zahtjeva utvrđeni su Zakonom, isti su prekluzivni rokovi i ne mogu se produžavati.

Stoga je, da sud i prihvati da je nesporno da je tužitelj član domaćinstva nosioca stanarskog prava, shodno odredbi člana 5. stav 3. Zakona o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima (kojim je propisano da ako nosilac stanarskog prava u roku propisanom ovim članom ne podnese zahtjev za povrat stana nadležnom upravnom organu, nadležnom sudu ili Komisiji za imovinske zahtjeve izbjeglica i raseljenih lica, odnosno zahtjev za izvršenje odluke Komisije u roku navedenom u Zakonu o izvršenju odluka Komisije, prestaje mu stanarsko pravo), zahtjev tužitelja podnesen neblagovremeno i za njega je nastupila posljedica propuštanja tog prekluzivnog roka a to je prestanak stanarskog prava.

Tužitelj je putem punomoćnika u spis suda dana 14.10.2019. godine i 16.05.2022. godine uložio podneske kojima obavještava sud da je Vrhovni sud FBiH dana 30.05.2019. godine donio presudu broj ... kojom je usvojio reviziju Jevrejske opštine Sarajevo te je naloženo S. A. da preda Jevrejskoj Općini Sarajevo u posjed predmetni stan kao i da je shodno predmetnoj presudi, dana 09.11.2020. godine Jevrejska opština u sudskom izvršnom postupku uvedena u posjed stana te je tužitelju dana 02.06.2021. godine Jevrejska opština u Sarajevu tužitelju predala u posjed predmetni stan. U konačnom se navodi da je tužitelj u zakonskom roku podnio zahtjev za otkup predmetnog stana o kojem nije riješeno.

Sud nalazi da predmetna činjenica nije od utjecaja na rješavanje ovog upravnog spora. Naime, u ovom postupku je rješavano pitanje zahtjeva tužitelja za vraćanje stana u posjed kao člana porodičnog domaćinstva iza umrle N. P. pa stoga činjenica da je odlukom revizijskog suda

naloženo S. A. da Jevrejskoj opštini Sarajevo preda u posjed predmetni stan koji je Jevrejska Opština kasnije predala tužitelju, kao i da je tužitelj podnio zahtjev za otkup stana o kojem se tek ima riješiti, ne može utjecati na ishod ovog spora u kojem je na osnovu dokaza u spisu utvrđeno da je predmetni stan proglašen napuštenim i da je zahtjev za povrat stana podnesen neblagovremeno, dana 26.08.1999. godine, dok je rok za podnošenje zahtjeva za povrat stanova koji su bili proglašeni napuštenim bio 04.07.1999. godine. Kako je konkretni stan proglašen napuštenim, to je zahtjev tužitelja podnesen neblagovremeno, nakon protoka zakonom propisanih rokova.

U konačnom, sud cijeni su organi uprave u postupku koji je prethodio donošenju prvostepenog i osporenog rješenja, utvrdili sve činjenice i okolnosti koje su značajne za donošenje pravilnog i zakonitog rješenja, jer su prije svega pouzdano utvrdili da je predmetni stan proglašen napuštenim u postupku čija je pravilnost i zakonitost potvrđena presudom Vrhovnog suda FBiH broj ... od 14.11.2013. godine, da je zahtjev tužitelja za vraćanje stana u posjed podnesen dana 26.08.1999. godine (a koji datum ne spori ni tužitelj u svojoj tužbi) dakle, da je zahtjev podnesen nakon zakonom predviđenog prekluzivnog roka, i u skladu sa tim pravilno negativno odlučili o njegovom zahtjevu podnesen nakon roka propisanog Zakonom o prestanku primjene Zakona o napuštenim stanovima, a što je rezultiralo zakonskom posljedicom gubitka stanarskog prava u smislu odredbe člana 5. stav 3. istog Zakona.

Zbog svega navedenog, ovaj sud je primjenom odredbe člana 36. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u izreci presude i tužbu odbio kao neosnovanu.

Predsjednica vijeća
Sudija
Aida Salčinović-Kuljanin

Pouka o pravnom lijeku:
Protiv ove presude žalba se ne može izjaviti.